

netop derfor har jeg troet at burde bære det Forslag, jeg har stillet, frem for det høie Thing, fordi jeg for mit Vedkommende holdet mig overbevist om, at det ikke har de Mangler eller de Banke- ligheder ved sig, hverken nu eller i Fremtiden, som det, der foreligger fra Folkethinget i dette Dieblik. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte, at han væsentlig af to Grunde har sat sig imod Forslaget — ialtsald ikke troede at kunne gaa ind derpaa — og den ene da var den, at det var et ganske nyt Forslag, som væsentlig skulde adskille sig fra det, som man har villet behandle i Folkethinget, nemlig et Dyrtidstillæg, da har jeg paa sit Sted i Folkethinget udtalt, at selv om man kaldte det Tillæg, man vilde give, saaledes, saa maatte man dog erkjende, at Forholdene i alle mulige Retninger i Livet havde forandret sig saa betydeligt, siden den sidste Lønningslov blev given, at man ikke havde nogen som helst Grund til at tro, at de i nogen væsentlig Grad vilde forandre sig i tilbagegaende Retning, saaledes at de atter vilde blive, som de vare i 1870. Jeg har derfor udtrykkelig sagt, at det, jeg her begjærer, ikke var nogen Understøttelse til enkelte Embedsmænd, men et Forsøg paa at bringe Sagerne i samme Forhold til de Raagjældendes Arbejde og Ansvar, som man fandt det passende og rigtigt at bestemme, dengang man gav Lønningsloven i 1870. Dette er Hensigten, og deraf følger allerede, at det ogsaa maa være Hensigten at give samtlige Embedsmænd Tillæg, ialtsald saa høit op, som navnlig skete ved Loven af 19de Februar 1861. Det er ogsaa i denne Mangel paa Afbrydelse, at Landsthinget ser sin væsentligste Støtte for at kunne sætte sine Anskuelser igjennem, naar Revisionen maatte komme for, og det er, fordi jeg erkjender, at der fra den rent formelle Side kan rettes Indvendinger imod, at man ikke tager samtlige Lønningslove til Revision, at jeg har erklæret mig beredt dertil. Den ærede Ordfører for Mindretallet gjorde fremdeles den Bemærkning, at en Grund til, at han ikke vilde gaa ind paa Forslaget, var, at Sætserne vare for høie, og navnlig, som han udtrykte sig, for høie for et enkelt Aar. Det ærede Medlem maa dog ikke overse, at selv om det Forslag var blevet gennemført, som har været paatænkt fra Folkethingets Side, vilde Resultatet være akkurat det Selvsamme, som det nu kan blive, idet nemlig Tillægsbevillingsloven ikke endnu er behandlet tilende her, og der Intet forsaavidt er i Veien for, at Tillægene tidtels kunne udbetales paa eengang, saa at man derved kan bidrage til, at de Embeds- og Bestillingsmænd, som i det forløbne Aar have maattet bære Byrden af for smaa Midler, naar de ogsaa faae Tillæget for det forløbne Finantsaar, vilde være istand til at klare den Gjæld, som de have maattet gjøre i det afvigte Aar. Det staar udtrykkelig i Skrivelsen, og jeg gjentager det her efter min Mening til Døersløbighed, at dette Tillæg

er bestemt til at gjælde for to Aar, og jeg skal tilføje til Oplysning for det ærede Mindretal, at det ikke er en Smule større end det, som var foreslaaet af det ærede Folkething, det er tværtimod mindre. Jeg mindes meget grant, og det kan ses, naar man efterser 2den Behandling af Finantslovsforslaget i Folkethinget, at den ærede Ordfører, efterat han udtrykkelig havde udtalt, at han talte paa Flertallets Vegne — og det viste sig ogsaa, at han talte paa Flertallets Vegne, siden Forslaget var stillet af Flertallet, og ialtsald blev vedtaget paa Finantsloven af Flertallet, medens man fandt det rigtigt at trække Forslaget tilbage fra Tillægsbevillingsloven — ytrede: Her staar jeg med et Tilbud til Regjeringen om at ville bevilge noget over 1 Million Kr. for 1875 — 76 og et lige saa stort Beløb paa Tillægsbevillingsloven for afvigte Finantsaar 1874 — 75. Det var altsaa tilsammen over og ikke saa lidt over 2 Millioner Kroner, man dengang bød, saa jeg tror ikke, at der fra denne Side for dem, der staa paa Folkethingets flertallets Standpunkt, kan være det Allermindste at indvende imod Forslaget, naar man bortser fra den Omstændighed, som vi ere uden Skyld i, at Tillæget kommer noget senere, end det maaske egentlig burde være kommet.

Den ærede Ordfører opfordrede mig til at udtale mig noget nærmere om Enkeltighederne i Forslaget. Jeg vil da dertil sige, at ogsaa i den Henseende har dette Forslag det Held at træffe nogenlunde sammen med de Sætser, som Folkethinget har villet opstille. Det er vel ikke ganske afgjort, ved hvilke bestemte Sætser man vil blive staaende, om man vil blive staaende ved 1,600 og 3,200 Kr., eller om man, hvad jeg tror at turde slutte af flere forskellige Udtalelser, vil være tilbøjelig til for Folkethingets Vedkommende at gaa op til 2,000 og 4,000 Kr., men i begge disse Tilfælde vil man se, at, naar man beregner det her foreslaaede Tillæg som gjældende to Aar, vil der procentvis omtrent komme det Samme ud, som man i Folkethinget har ønsket at give Embeds- og Bestillingsmænd. Spørgsmaalet dreier sig her kun om, hvorvidt man kan enes om at tage de Embedsmænd med, hvis Lønninger ligge mellem 4,000 og 8,000 Kr., hvilket i sig selv væsentligt strides om for Principets Skyld, thi det har ikke nogen særdeles finantiel Betydning. Men jeg siger, at naar Regjeringen og Landsthinget deri søge deres Støtte, saa maa Folkethinget betænke sig paa at fæste dette Tilbud fra sig.

Jeg har endnu kun een Bemærkning at gjøre til den ærede Ordfører, som jeg finder mig saa meget mere opfordret til, som han henvendte den Slutningspassus, som findes i Betænkningen, og i Kraft af hvilken man anbefaler Thinget at vedtage Forslaget, til Regjeringen, idet han nemlig sagde, at den Betingelse, under hvilken han troede at kunne anbefale det ærede Thing at indsette og bibeholde dette Forslag paa Finantsloven, var den, at man